

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/86/2015
Identifikačné číslo spisu: 5111011374
Dátum vydania rozhodnutia: 20.04.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:5111011374.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí 20. apríla 2016 v Bratislave, v trestnej veci obvineného H. O., pre zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona, o dovolaní obvineného H. O., podaného prostredníctvom obhajcu Mgr. Tomáša Baláža, advokáta v Žiline proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 4. septembra 2014, sp. zn. 3To/94/2014, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Žilina zo 16. apríla 2014, sp. zn. 35T/131/2011, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného H. O. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina zo 16. apríla 2014, sp. zn. 35T/131/2011, bol obvinený H. O. uznaný za vinného zo spáchania zločinu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že :

spoločne s ml. W. O. a ml. H. E. 1. februára 2011 v čase okolo 18,30 hod. v Žiline v OC Mirage na 2. nadzemnom podlaží pred herňou Brloh, H. O. pristúpil k S. Y., nar. XXXX, chytil ho rukou okolo pliec so slovami „pod' von, mimo kamery, mám pri sebe nôž, nedávno som vyšiel z väzenia, bol som tam za vraždu“, prešli od herne k eskalátorom vedúcim nadol, kde poškodenému ml. H. E. prikázal, aby vyprázdnil vrecká a ml. W. O. mu zobral z ruky telefón zn. Samsung so SIM kartou, prikázal mu vybrať peňaženku a odovzdať jej obsah, čo bola finančná hotovosť 3 Eur, uvedeným konaním S. Y. spôsobili škodu najmenej 53 Eur.

Za to bol podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste uloženom obvinenému skorším rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 36T/41/2011, z 28. apríla 2011, právoplatným a vykonateľným 28. apríla 2011, ktorým bol obvinený uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu pre mladistvých ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obvinený. Krajský súd v Žiline uznesením zo 4. septembra 2014, sp. zn. 3To/94/2014, odvolanie obvineného H. O. podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený H. O. prostredníctvom obhajcu 28. októbra 2015 dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/, písm. g/ Trestného poriadku; teda, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený v dovolaní namietal vykonané dokazovanie na hlavnom pojednávaní, ktoré malo viesť k jeho oslobodeniu spod obžaloby. Podľa názoru obvineného nebolo relevantným spôsobom preukázané použitie násilia alebo hrozby bezprostredného násilia zo strany obvineného, snaha o zmocnenie sa cudzej veci, kauzálna súvislosť medzi týmito dvoma predpokladmi objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu lúpeže.

V tejto súvislosti obvinený poukázal na svoju výpoveď ako aj na výpovede svedkov W. O., H. E., D. X., J. O. a poškodeného S. Y.. V ďalšom obvinený opísal priebeh skutkového deja a citoval zákonné znenie ustanovenia § 188 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Obvinený má za to, že nebola naplnená podmienka bezprostrednosti hrozby násilia, ani podmienka existencie hrozby násilia. Obvinený nemal vedomosť o zámere spoluobvinených zmocniť sa cudzej veci (bol na WC), teda nemohlo ísť o spolupáchateľstvo. Poškodenému dokonca ponúkal svoj mobil ako kompenzáciu za konanie kamarátov. Nikto zo svedkov nepotvrdil, že by sa bol obvinený niekomu vyhrážal.

Podľa názoru obvineného prvostupňový súd mal rozlišovať medzi výpoveďami W. O., H. E. a D. X. urobených v procesnom postavení obvinených a v procesnom postavení svedkov, ktoré jednoznačne preukazujú, že obvinený H. O. sa žalovaného skutku nedopustil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti obvinený H. O. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd

1/ podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Žiline zo 4. septembra 2014, sp. zn. 3To/94/2014, bol porušený zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku a v konaní, ktoré mu predchádzalo, a to v neprospech obvineného H. O., nar. XX. H. XXXX, bytom U. XXX/XX, M.,

2/ podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline zo 4. septembra 2014, sp. zn. 3To/94/2014, a rozsudok Okresného súdu Žilina zo 16. apríla 2014, sp. zn. 35T/131/2011, vo výroku o treste,

3/ podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Okresnému súdu Žilina prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadrila 11. novembra 2015 aj prokurátorka Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „prokurátorka“). Podľa názoru prokurátorky obvinený v podanom dovolaní nekonkretizoval žiadne dôkazy, ktoré nemali byť súdom vykonané zákonným spôsobom v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku. Nesprávne právne posúdenie skutku namietal

dovolať výlučne v tej súvislosti, že súdy obidvoch stupňov dospeli k iným skutkovým záverom než mali dospieť podľa predstáv dovolateľa. Námietky uplatnené v dovolaní sa týkajú výlučne správnosti zisteného skutkového stavu a správnosti hodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania súdmi oboch stupňov, čo podľa zákona nemôže byť predmetom preskúmania dovolacím súdom. Zdôraznila, že námietky uvedené v podanom dovolaní boli obsahom odvolania, ktoré bolo odvolacím súdom zamietnuté podľa § 319 Trestného poriadku, nakoľko neboli dôvodné.

Vzhľadom na uvedené, prokurátorka navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného H. O. odmietol podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku.

Poškodený sa k dovolaniu obvineného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), za splnenia podmienok uvedených v § 373 Trestného poriadku; v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku). Dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku). Obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Súčasne ale zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku, lebo je zrejme, že nie je naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/, písm. g/ Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o obsah podaného dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje jeho podstatnú zhodnosť s tým, čo obvinený H. O. uvádzal v odvolaní, ktoré krajský súd zamietol.

Z obsahu písomného odôvodnenia dovolania i záverečného petitu je zrejme, že obvinený chápe dovolanie ako ďalší riadny opravný prostriedok, pretože dovolaním namieta predovšetkým zistený skutkový stav a spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa v napadnutom konaní vyhodnotili vykonané dôkazy v jeho neprospech. Je preto nevyhnutné v úvode uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb, taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Trestného poriadku. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námieta nesprávnosti skutkových zistení, námieta proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Nie je možné, s poukazom na obvineným uplatnené dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Dovolací súd môže posudzovať len to, či súdy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku; podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú

tak, aby bol zistený skutkový stav veci a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku naplnený nebol.

Obvinený svoje námietky subsumoval aj pod dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, t.z. ,že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré dôkazy neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

K tomu najvyšší súd uvádza, že všetky dôkazy vykonané orgánmi činnými v trestnom konaní, súdom prvého a druhého stupňa boli vykonané v súlade so zákonom (§ 2 ods. 10, § 2 ods. 12, § 119 ods. 2 Trestného poriadku) a v tomto smere im nie je čo vytknúť.

Najvyšší súd po preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Z uvedeného je zrejmé, že námietky obvineného nenapĺňajú dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného odmietol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je opravný prostriedok prípustný.